

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **E. B.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2011, čj. CPR-10382/ČJ-2011-9CPR-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil k odvolání žalobkyně v části rozhodnutí Policie České republiky, Krajského

ředitelství v Praze, odboru cizinecké policie ze dne 15. 9. 2011, čj. KRPS-128523-29/ČJ-2011-010026 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně se týkala vypuštění části výroku o tom, že „*doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí*“ a dále vypuštění části výroku o tom, že „*pokud by nastaly důvody, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve stanovené lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodu podle § 119, § 119a nebo § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona o azylu stanovuje se podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území české republiky do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů*“. Žalobkyni tedy i po změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na pět let.

V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, který neodpovídá okolnostem daného případu, neboť sankce v podobě zákazu pobytu na území členských států Evropské unie v délce pěti let je nepřiměřeně přísná. Žalovaný konstatuje, že v této souvislosti bylo přihlédnuto jednak k délce neoprávněného pobytu, ale také k pobytu bez víza, k závažnosti, charakteru a četnosti protiprávního jednání. Zejména závěr o závažnosti protiprávního jednání však není dostatečně opodstatněný. Žalobkyně nevycestovala, protože se obávala návratu do země původu. Žádá proto i o udělení mezinárodní ochrany. Dalším důvodem byl nedostatek finančních prostředků k pokrytí nákladů vycestování a následně strach situaci jakkoliv řešit. Jiných protiprávních činů se však žalobkyně nedopustila. Proto je uložená sankce nepřiměřená. Žalobkyně proto navrhl, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se namítanými skutečnostmi zabýval. Navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplynulo, že žalobkyně byla dne 10. 9. 2011 kontrolována hlídkou Policie České republiky, přičemž nebyla schopna prokázat svoji totožnost. Následně provedenou lustrací byla totožnost žalobkyně zjištěna a bylo ověřeno, že žalobkyně do České republiky přicestovala dne 25. 5. 2006 s vízem platným do 31. 12. 2006. Po uplynutí platnosti tohoto víza žalobkyně z České republiky nevycestovala a pobývala zde neoprávněně až do 2. 3. 2007, kdy požádala o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu neoprávněného pobytu v době od ukončení platnosti víza do podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo žalobkyni rozhodnutím ze dne 15. 3. 2007 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 3. 2007. Z důvodu probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně však bylo nevykonatelné. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 14. 3. 2008. Jelikož žalobkyně ode dne 15. 3. do 23. 4. 2008 pobývala na území České republiky opět neoprávněně bez víza, bylo jí rozhodnutím ze dne 24. 4. 2008 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Toto rozhodnutí bylo dne 17. 7. 2008 zrušeno odvolacím správním orgánem a řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 3. 2009. Žalobkyni byl následně vydán výjezdní příkaz s platností ode dne 20. 3. 2009

do dne 2. 4. 2009. Žalobkyně ve stanovené době opět nevycestovala a nadále neoprávněně pobývala na území České republiky do 14. 5. 2011, kdy byla kontrolována hlídkou Policie ČR. Z důvodu neoprávněného pobytu jí bylo rozhodnutím ze dne 19. 5. 2011 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku s tím, že lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 5. 2011. Žalobkyně ani tehdy nevycestovala.

Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 12. 9. 2011 plyne, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, a její vycestování je možné.

Z připojeného soudního spisu sp. zn. 46 Az 4/2011 vyplynulo, že žalobkyně dne 21. 9. 2011, tedy poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, požádala o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se o její druhou žádost. Poprvé o udělení mezinárodní ochrany žádala dne 2. 3. 2007, přičemž tato žádost byla rozhodnutím ze dne 19. 3. 2007 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V druhé žádosti uvedla, že žádá ze stejných důvodů jako v minulé žádosti, chce zůstat v České republice, pracovat tu a mít tu legální pobyt. Tuto druhou žádost Ministerstvo vnitra posoudilo jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona. O žalobě směřující proti tomuto rozhodnutí zdejší soud dosud nerozhodl.

Žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Jak bylo prokázáno listinami založenými ve správním spise, žalobkyně naposledy od července 2011 do svého zadržení 10. 9. 2011 pobývala na území České republiky bez víza, ačkoli k tomu není oprávněna. Prokazatelně tedy byla naplněna dílčí shora citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze uložit správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 3 roky.

Současně je prokázáno, že žalobkyně mařila výkon správních rozhodnutí o udělení správního vyhoštění, a to naposledy rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011. Dříve však nerespektovala i rozhodnutí předchozí, např. rozhodnutí ze dne 15. 3. 2007. Je také prokázáno, že žalobkyně opakovaným nerespektováním právní povinnosti opustit území České republiky, pokud k pobytu nemá příslušná povolení, porušovala právní předpis, přičemž vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Je tedy naplněna také dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze uložit správní vyhoštění s dobou až na 5 let. Důvody, pro které žalobkyně území České republiky neopustila, přitom nejsou podstatné pro závěr o tom, že žalobkyně na území pobývá neoprávněně. Tvrdí-li, že se obává návratu do země původu, je třeba odkázat na obě rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ze kterých plyne, že ani jednou žalobkyně před správním orgánem v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuspěla. Ani tvrzený nedostatek finančních prostředků k vycestování, nemůže být důvodem k akceptování nelegálního pobytu na území České republiky.

Žalobkyně tvrdí, že stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti let je v jejím případě nepřiměřená. Tato námitka není důvodná. Jak je již uvedeno shora, aplikace ustanovení, které umožňuje stanovit takto dlouhou dobu, byla v daném případě možná a správní orgán I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích možnost použití tohoto ustanovení odůvodnili.

Je třeba připomenout, že ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců upravující správní vyhoštění z přechodného pobytu na území není koncipováno tak, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bude postupně zvyšována po sobě udělovaných správních vyhoštěních. S každou maximální dobou (tj. tři, pět a deset let) jsou spojeny individuální skutkové podstaty a není proto vyloučeno, že hned prvním rozhodnutím o správním vyhoštění bude doba stanovena např. na deset let, bude-li naplněna dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 nebo 2 zákona o pobytu cizinců. I když tedy rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým byla žalobkyni stanovena doba v délce tří let, bylo v odvolacím řízení zrušeno, a tedy žalobkyni bylo dosud udělováno správní vyhoštění vždy jen na dobu jednoho roku, není tento stav překážkou toho, aby v dalším rozhodnutí o správním vyhoštění byla doba stanovena na pět let, jestliže byla naplněna dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný neporušil ani ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jak tvrdí žalobkyně. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jestliže žalobkyně považuje za nepřiměřeně přísnou sankci zákaz vstupu na území po dobu pěti let, je třeba ji upozornit na to, že v jejím případě nelze odhlédnout od toho, že již v minulosti jí bylo uděleno správní vyhoštění, které nerespektovala a nadále pobývala na území bez povolení k pobytu – zcela vědomě a dlouhodobě. Ani tehdy žalobkyně nesplnila svou povinnost opustit území a nadále zde bez povolení k pobytu setrvala, a to zcela o své vůli a s úmyslem – který sama potvrdila v řízení o udělení mezinárodní ochrany – pokud možno zde zůstat a nevracet se do země původu. Obsah správního spisu také vypovídá o nevěli žalobkyně spolupracovat s Policií ČR. Jednak žalobkyně při kontrole dne 10. 9. 2011 nebyla schopna prokázat svoji totožnost. Následně při pohovoru dne 11. 9. 2011 pak odmítla sdělit adresu současného pobytu i údaje o tom, o jaký

druh ubytování se jedná a kolik za něj žalobkyně platí. To vše svědčí o snaze pokud možno ztížit výkon úřední moci.

Právě to, jak účastník přistupoval ke svým povinnostem plynoucím ze zákona o pobytu cizinců v minulosti, vypovídá poměrně spolehlivě o tom, jaký je jeho postoj k právnímu řádu České republiky a k veřejnému pořádku jím založenému. Žalobkyně svým chováním dala dostatečně najevo, že povinnosti, které jí ukládá zákon, jsou jí lhostejné, že nedůvěřuje orgánům České republiky a že s nimi nehodlá dobrovolně spolupracovat. Takové jednání rozhodně nemůže být polehčující okolností při úvaze o délce doby, po kterou cizinci nebude umožněn vstup na území, spíše naopak. Není přitom zapotřebí, aby se žalobkyně na území České republiky dopouštěla jiných - se zákonem o pobytu cizinců nesouvisejících - protiprávních činů.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný a kterému by náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. ledna 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 4. 1. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Vlasáková